

MAEVE BINCHY

Zilveren bruiloft

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Anna

Anna wist dat hij zijn best deed om belangstellend te zijn. Ze kon zijn gezicht maar al te goed lezen. Dit was dezelfde uitdrukking op zijn gezicht als wanneer er oudere acteurs in de club naar hen toe kwamen om oudbakken verhalen te vertellen over mensen die allang dood waren. Joe probeerde ook dan belangstelling op te brengen; het was een hartelijke, hoffelijke, ernstige blik. In de hoop dat deze voor oprechte belangstelling kon doorgaan, in de hoop dat het gesprek niet te lang zou duren.

‘Het spijt me dat ik zo doordraaf,’ verontschuldigde ze zich, en ze trok een gek gezicht. Ze zat aan de andere kant van het bed, slechts gehuld in een van zijn overhemden, met de zondagskranten en een dienblad met het ontbijt tussen hen in.

Joe glimlachte terug, een echte glimlach deze keer.

‘Nee, het is leuk dat je er zo enthousiast over doet, het is goed om veel om je familie te

geven.'

Hij meende het, wist ze. Diep in zijn hart vond hij het een goede zaak veel om je familie te geven, net als het uit-bomen-redden van jonge katten, en mooie zonsondergangen en grote collies. In principe was Joe een voorstander van het geven om je familie. Maar aan zijn eigen familie liet hij zich totaal niets gelegen liggen. Hij zou geen flauw idee hebben hoelang zijn ouders getrouwd waren. Hij wist waarschijnlijk ook niet hoelang hijzelf getrouwd was geweest. Zoiets als een zilveren bruiloft zou Joe Ashe totaal niet bezighouden.

Anna keek hem aan met de vertrouwde mengeling van tederheid en angst. Vertederd en beschermend – hij zag er zo knap uit zoals hij daar in de grote kussens lag, met zijn blonde haar dat over zijn gezicht viel, zijn brede gebruide schouders heel ontspannen en soepel. Angstig voor het geval ze hem zou verliezen, voor het geval hij zo vriendelijk, moeiteloos uit haar leven zou verdwijnen als hij er ook in was gekomen.

Joe Ashe maakte nooit ruzie met mensen, had hij Anna verteld met zijn brede, jongensachtige glimlach; het leven was veel te kort voor ruzies. En dat was waar.

Wanneer hij voor een rol werd gepasseerd, wanneer hij een slechte recensie kreeg, dan haalde hij zijn schouders op: ach, het had anders kunnen zijn, maar laten we er geen toestand van maken.

Net als zijn huwelijk met Janet – het was voorbij, dus waarom nog doen alsof? Hij pakte gewoon een koffertje in en vertrok.

Anna was bang dat hij eens ook in deze kamer een koffertje zou pakken en zou vertrekken. Ze zou tekeergaan en smeken, net als Janet, en het zou allemaal niets helpen. Janet was zelfs een keer hier gekomen om Anna geld te bieden als ze verdween. Ze huilde om hoe gelukkig ze met Joe was geweest. Ze liet foto's van hun twee zoontjes zien. Het zou allemaal goed komen als Anna maar wegging.

‘Maar hij heeft jou niet in de steek gelaten om naar mij toe te gaan, hij woonde al een jaar alleen in een flat voordat hij mij ontmoette,’ had Anna uitgelegd.

‘Ja, en al die tijd heb ik gedacht dat hij terug zou komen.’

Anna vond het vreselijk om terug te denken aan Janets betraande gezicht en hoe ze thee voor haar had gezet, maar ze vond het nog erger zich voor te stellen hoe haar eigen

gezicht eens even betraand zou zijn, en net zo onverwachts als bij Janet. Ze huiverde even toen ze naar de knappe jongen in haar bed keek. Want ook al was hij achtentwintig jaar oud, toch was hij nog steeds een jongen. Een vriendelijke, wrede jongen.

‘Waar denk je aan?’ vroeg hij.

Dat vertelde ze hem niet. Ze vertelde hem nooit hoeveel ze aan hem dacht en hoe bang ze was voor de dag dat hij zou vertrekken.

‘Ik zat net te denken dat het tijd wordt dat ze een nieuwe filmversie van *Romeo and Juliet* maken. Je bent zo knap dat het niet eerlijk zou zijn als de rest van de wereld geen kans kreeg jou te zien,’ zei ze lachend.

Hij boog zich opzij om het dienblad op de vloer te zetten. De zondagskranten gleden erachteraan.

‘Kom eens bij me,’ zei Joe. ‘Ik dacht in precies dezelfde richting, met héél m’n hart, zoals jullie Ieren zeggen.’

‘Wat een schitterende imitatie,’ zei Anna droog, maar ze nestelde zich toch tegen hem aan. ‘Het is geen wonder dat jij de beste acteur van de hele wereld bent en dat je befaamd bent om je geweldige beheersing van accenten.’

Ze lag in zijn armen en vertelde hem niets over haar zorgen over de zilveren bruiloft. Ze had aan zijn gezicht gezien dat ze daar al veel te lang over door was gegaan.

Joe zou in geen miljoen jaren begrijpen wat dit in haar familie betekende. Het vijftigjarig huwelijksfeest van haar vader en moeder. Bij de familie Doyle werd alles gevierd. Er waren albums vol herinneringen, dozen die gebeurtenissen uit het verleden koesterden. Aan de muur van de zitkamer thuis hing een uitstalling van alle Grote Gebeurtenissen. De trouwerij zelf, de drie kinderen die werden gedoopt, en verder was er de zestigste verjaardag van oma O'Hagan, opa Doyles bezoek aan Londen met hen allemaal naast een schildwacht voor Buckingham Palace, een serieus kijkende, jonge schildwacht met een berenmuts, die het belang van opa Doyles bezoek volledig scheen te beseffen.

Er waren drie eerste communies, en drie heilige vormsels; er was een kleine sportafdeling, Brendans schoolteam uit de hoogste klas. Er was een nog kleinere academische afdeling, met een afstudeerportret van Anna zelf, heel bedachtzaam en geposeerd, met haar bul in haar handen alsof die een ton woog.

Vader en moeder maakten altijd grapjes over de muur en zeiden dat het de meest waardevolle verzameling ter wereld was. Zij hoefden geen oude meesters of beroemde schilderijen, zij hadden iets van veel meer waarde, een levende muur die de wereld vertelde wat hun leven inhield.

Anna kromp ineem wanneer ze dat vertelden aan mensen die binnenkwamen. Ze kromp nu ook ineem, zoals ze daar in Joe's armen lag.

‘Huiver je om mij, of is dat hartstocht?’ vroeg hij.

‘Tomeloze hartstocht,’ zei ze, en ze vroeg zich af of het normaal was om naast de knapste man van Londen te liggen en niet aan hem te denken maar aan de muur van de zitkamer bij haar ouders thuis.

Het huis zou voor de zilveren bruiloft moeten worden versierd. Er zouden een heleboel papieren klokken en zilveren linten moeten zijn. Er zouden bloemen zijn die met zilververf waren bespoten. Ze zouden een cassettebandje met de bruiloftswals draaien. Er zouden vensterbanken vol kaarten zijn, of misschien wel zoveel dat ze de kaarten aan slingers moesten hangen, net als met Kerstmis.

De taart zou een traditionele versiering hebben, de uitnodigingen zouden van zilveren randjes zijn voorzien. Om gasten uit te nodigen waarvoor? Dit was een vraag die in Anna's hoofd bleef zoemen. Dit was iets wat zij als kinderen voor hun ouders moesten organiseren. Anna en haar zusje Helen en haar broer Brendan.

Maar in werkelijkheid betekende dit Anna.

Zij zou het allemaal alleen moeten doen.

Anna draaide zich om naar Joe en kuste hem. Ze wilde nu niet meer aan het feest denken. Ze zou er morgen weer aan denken, wanneer ze werd betaald om in een boekwinkel te staan. Niet op dit moment, nu er veel belangrijker dingen waren om aan te denken.

‘Dat lijkt er meer op, ik dacht even dat je in slaap was gevallen,’ zei Joe Ashe, en hij drukte haar heel dicht tegen zich aan.

Anna Doyle werkte bij Books for People, een kleine boekwinkel waar veel auteurs, uitgevers en andere mediamensen klant waren. Ze zeiden altijd weer dat dit een boekwinkel met karakter was, niet zoals die grote, zielloze ketens. Anna was het daar heimelijk niet mee eens.

Het gebeurde tijdens haar werkdag te vaak dat ze mensen moest teleurstellen die met volstrekt normale verzoeken voor de nieuwste bestseller, een spoorboekje of een boek over diepvriesmaaltijden kwamen. Ze moest hen altijd naar een andere winkel verwijzen. Anna vond dat een boekhandel die die naam eer aan wilde doen zulke dingen toch in voorraad moest hebben, in plaats van voor zijn klandizie te vertrouwen op een zware psychologieafdeling, een grote verscheidenheid aan reisgidsen en poëzie, sociologie en hedendaagse satire.

Ze waren zelfs geen goede specialisten. Ze had een jaar geleden al weg willen gaan, maar juist in die tijd had ze Joe ontmoet. En toen Joe bij haar kwam wonen, viel dit toevallig samen met een periode dat hij geen werk had.

Joe deed wat hier en wat daar, en hij was nooit echt blut. Er was altijd voldoende om een mooie Indische sjaal of een prachtige papieren bloem voor Anna te kopen, of de heerlijkste wilde paddenstoelen in een delicatessenwinkel in Soho.

Maar er was nooit geld om de huur en televisie te betalen of de telefoonkosten en elektriciteit. Het zou van Anna heel dom zijn ge-

weest een vaste baan te verlaten zonder uitzicht op een betere. Ze bleef bij Books for People, ook al vond ze dit een vreselijke naam, aangezien kopers van boeken altijd mensen waren. Haar collega's waren allemaal heel aardig, maar ze ontmoette hen nooit buiten werktijd, behalve tijdens een signeersessie of poëzieavond. Of die enkele keer dat er een kaas-en-wijnavond was georganiseerd, waarvan de baten bestemd waren voor de ondersteuning van een klein theater in de buurt. Daar had ze Joe Ashe ontmoet.

Anna was maandagmorgen vroeg op haar werk. Als ze tijd nodig had om na te denken of brieven te schrijven, dan was haar enige hoop eerder komen dan de rest. Ze werkten daar maar met zijn vieren: ieder had een sleutel. Ze zette het inbraakalarm af, pakte het pak melk en raapte de post van de mat. Het waren allemaal circulaires en reclameblaadjes. De post was nog niet geweest. Toen Anna de elektrische ketel aanzette om koffie te maken, ving ze in het spiegeltje dat aan de muur hing een beeld van zichzelf op. Haar ogen stonden groot en gespannen, vond ze. Anna betastte peinzend haar gezicht. Ze zag bleek en had duidelijk kringen onder haar grote bruine